

**Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία
στὸ Ἱερὸ Ἑσυχαστήριον Ἁγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου
Βατώντα Εὐβοίας**

ΤΗΝ Κυριακὴν, 19.1.2009 ἐκ.ήμ., ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης ἐτέλεσε ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία στὸ Ἱερὸ Προσκύνημα τῆς Θαυματουργοῦ Ἁγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου παρὰ τὸν Βατώντα Νέας Ἀρτάκης Εὐβοίας, μὲ τὸν Ἐφημέριον αὐτοῦ Αἰδέσιμ. π. Κωνσταντῖνο Τερζάκη καὶ τὸν Ὁσιώτατο Ἱερομόναχο π. Ἀλέξανδρο Σορῶτο.

Παρέστησαν πολλοὶ εὐλαβεῖς προσκυνηταί, ἀρκετοὶ ἐκ τῶν ὁποίων συμμετεῖχαν στὰ Ἅγια Μυστήρια κατόπιν τῆς δεούσης προετοιμασίας.

Στὴν Ὀμιλία του ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος ἐπὶ τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς τῆς Κυριακῆς ΙΕ' Λουκᾶ (Λουκ. ιθ' 1-10), ἀνεφέρθη στὴν ὑποδειγματικὴ μετάνοια τοῦ πρῶην Ἀρχιτελώνου καὶ νῦν Ἁγίου τῆς Ἐκκλησίας μας Ζαχαίου.

Ὁ Ζαχαῖος ἦταν πολὺ ἁμαρτωλὸς καὶ ἄδικος, ἀλλὰ ἐπόθησε εἰλικρινὰ νὰ ἰδῆ τὸν διερχόμενον Κύριο, ἔστω καὶ ἐξ ἀποστάσεως. Ὁ ἀσυγκράτητος αὐτὸς πόθος του ἐπέφερε ἐντὸς τῆς ψυχῆς του μία σωτήρια διεργασία μετανόιας, διότι δὲν ἐβασίζετο σὲ ἀπλὴ περιέργεια, ἀλλὰ σὲ ἐπιθυμία λυτρώσεως. Αἰσθάνθηκε βαθεῖα λύπη καὶ πόνος γιὰ τὴν ἁμαρτωλὴ κατάστασί του, ἀνάμικτη μὲ ἐντροπὴ καὶ φόβος Θεοῦ καὶ ἡ μεταστροφή του ἄρχισε ἤδη νὰ συντελεῖται καὶ ἡ ψυχὴ του νὰ ἀναγεννᾶται πνευματικά. Γι' αὐτὸ καὶ προέβη εὐκόλα στὴν ταπεινωτικὴ πρᾶξι τῆς ἀναβάσεως στὴν συκομορέα, χωρὶς νὰ ὑπολογίση τὴν κατακραυγὴ τοῦ λαοῦ. Ὁ Κύριός μας τὰ εἶδε ὅλα αὐτὰ καὶ οἱ ματιές τους διασταυρώθηκαν καθοριστικὰ!

Ὁ μετανοημένος ἤδη Ζαχαῖος ἐκλήθη νὰ κατέλθῃ ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ ἐντὸς πλέον τῆς οἰκίας του προέβη σὲ δημόσια ἐξομολόγησι καὶ σὲ ὑπόσχεσι ἀποκαταστάσεως τῶν ἀδικιῶν ποὺ διέπραξε.

“Όλα αυτά τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα τῆς ἀληθινῆς μετανοίας ἔχουν σπουδαία σημασία γιὰ μᾶς. Ὁ πόθος κοινωνίας μὲ τὸν Θεὸ μᾶς ἐνισχύει στὴν ὑπέρβασι τῶν ἐμποδίων μὲ μετάνοια καὶ ταπεινῶσι. Μὲ τὴν εἰλικρινῆ ἐξαγόρευσι τῶν ἀνομιῶν μας ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ μας πατρὸς καὶ τὴν συνεχῆ ἐκζήτησι τοῦ θείου ἐλέους ἐλκύουμε τὴν προσοχὴ τοῦ Κυρίου μας καὶ Τοῦ παρέχουμε τὴν πολυπόθητη ἄδεια νὰ εἰσέλθῃ στὸν ἀληθινὸ οἶκο μας, στὴν ταπεινὴ ψυχὴ μας. Ἡ κλῆσις Του πρὸς ὅλους καὶ πρὸς τὸν κάθε ἕνα ξεχωριστὰ «σήμερον ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μείναι» εἶναι συνεχῆς καὶ ἐπιτακτικῆ! Θέλει νὰ εἰσέρχεται συνεχῶς ἐντὸς μας, μέσῳ κυρίως τῆς προσευχῆς καὶ τῆς Θ. Εὐχαριστίας, ἀφοῦ ὁμως ἐμεῖς ἐπιδεικνύουμε ἔμπροσθεν τῆς μετανοίας μὲ θεῖο πόθο καὶ φόβο.

Ἡ ἔλευσις Του φέρει φῶς, χαρὰ, εἰρήνη καὶ ἀνάπαυσι, ἐνῶ ἡ ἀπουσία Του σημαίνει σκότος, ὀδύνη καὶ στεναγμὸς, ἔστω κι ἂν ὁ ἄνθρωπος ἔχει ὅλα τὰ πλούτη καὶ ὅλες τὶς χαρὲς καὶ ἀναπαύσεις τοῦ κόσμου τούτου.

Ὅσο κρατοῦμε τὸν οἶκο μας κλειστὸ γιὰ τὸν πραγματικὸν τοῦ Ἑνοικο, ὁμοιάζουμε μὲ τὰ «εὐρεῖα», ἐνῶ ὅσο μετανοοῦμε καὶ εὐτρεπιζόμεθα γιὰ τὴν θεία κατοίκησι γινόμεθα «πρόβατα» μὲ ὁμοίωσι Χριστοῦ.

Ἡ μετάνοιά μας γιὰ νὰ εἶναι ἔγκυρη, πρέπει νὰ ἔχῃ «καρπούς», δηλαδὴ ἔμπρακτῃ ἀποκατάστασι τῶν ἀδικιῶν μας ἐναντι τῆς ψυχῆς μας καὶ τοῦ πλησίον μας. Ἡ ὁδὸς τῆς κοινωνίας καὶ ἀγάπης μὲ τὸν Θεὸν διέρχεται διὰ τῆς κοινωνίας καὶ ἀγάπης μὲ τοὺς ἀδελφούς. Ὅλοι ὑποπίπτουμε σὲ σφάλματα καὶ ἁμαρτήματα ἐναντι τῶν ἄλλων, γι’ αὐτὸ καὶ πρέπει νὰ ἔχουμε τὸ θάρρος καὶ τὴν δύναμι νὰ ζητοῦμε *συγ-χώρησι*, ὥστε ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης νὰ εἶναι καὶ νὰ μένη μεθ’ ἡμῶν!...

